

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Papaseu.*
Cím: *A szórakozott Budapest*

Forrás: *Magyar Hirlap.*

Bp. *1929. III. 31.*

(Hely) (Oldal) (Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy *351.74*

Hely

Idő *"1929"*

Személy

Helyszám *351.74 "1929"*

nyomda 1927 — 1695

A szórakozott Budapest

Hát mégis eljön! Már olyan régóta várjuk. Annyit gondolunk rá; kacérkodunk vele! Olyan régóta hitegetl De nem baj! Végül mégis csak eljön a — tavasz. A kikelet első hírnökei: öreg és fiatal svábasszonyok már napok óta ott sétálnak a Váci uccában és az Andrássy úton: hóvirágot és ibolyát árulnak. A nap is barátságosabban süt és a tavaszi szellő már hordja át Pestre a budai hegyekből a jó szagokat. A zálogházakban is nagyban folynak az előkészületek. Ott is erősen várják a melegebb napokat, amikor majd megindul a fölőslégessé vált télkabátok inváziója. A déli korzó már tele van kosztímös és szalmakalapos nőkkel és egy sereg férj egyre szomorúbb és egyre borúsabb kedvvel lesi, hogy a hosszú tél mint alakul át tavasszá. A szegény és kispénzű embernek a tavasz sem fenékig öröm. A tavasz csak a gazdagoknak való, mert a szegénynek új gondokat jelent. Az üde szellő és a ragyogó napsugár azt juttatja eszébe, hogy miből vásárol új kalapot az asszenynak és miből teik majd húsvétra új ruha a gyerekeknek?!

*

De nem is erről akarok beszélni, hanem arról, hogy a tavasz, a virág, a napsugár szinte márról-holnapra átalakítja az embereket. Vannak, akikben fölébreszti a szerelmet és vannak, akikben, fölébreszti a neuraszténiát. A sok minden között, amit a hirtelen időváltozás ilyenkor kivált a pestiekből, nem utolsó helyen áll a szórakozottság. Szégyen — nem szégyen: ilyenkor Budapesten megnövekszik a bolond emberek, az ideges nők, az életuntak, az ábrándos lányok, az öngyil-

kosjelöltek, az inzolvenciák és a szórakozott emberek száma. A „szórakozott ember“ nem budapesti specialitás. Minden nagyváros tele van ilyenkor olyannal, akinek „máshol jár az esze“. A londoni és a glasgowi, meg a manchesteri tramway-társaságok évi jelentésének egyik érdekessége az a mulatságos összeállítás, amely arról számol be, hogy a tramwayn utazó londoniak, glasgowiak és manchesteriek közül hányan felejtették a villamoskocsin az esernyőjüket, a kalapjukat, a csomagjukat, botjukat, retikült és irattáskájukat. Természetesen a szórakozottságnak nincs határa és Londonban akadt már olyan nő is, aki a gyermekét felejtette a villamoskocsiban. A budapesti villamosvasút nem ad jelentést a villamoskocsiban felejtett tárgyokról. Nálunk a rendőrség tartja számon az elveszetti és a megtalált holmit; szóval a rendőrség csinálja a szórakozott emberek statisztikáját. Ez a statisztika nagyon érdekes, mert kiderül belőle, hogy évről-évre több Budapesten a szórakozott ember és nagyon mulatságos ez az összeállítás, mert az is kiderül belőle, hogy évről-évre több tárgyat találnak meg, mint amennyit elvesztenek. Ennek a furcsa titoknak pedig az a nyitja, hogy Budapesten annyira szórakozottak az emberek, hogy, ha elveszítenek valamit, elfelejtik bejelenteni a rendőrségnek azt, hogy elveszítették. Természetesen sokan vannak olyanok is, akik nem szórakozottságból, hanem előre megfontolt szándékkal kerülnek el a rendőrséget. Vannak, akiknek egyáltalában idiószinkréziájuk van a rendőrséggel szemben és vannak olyanok is, akik azért nem tesznek jelentést arról, hogy elveszítették valamit, mert nem hisznek benne, hogy vannak — becsületes megtalálók is.

Annyi bizonyos, hogy a „becsületes megtaláló“ a tapasztalat és a statisztika szerint rendszeren csak az átjáfészott, zsíros kalapokat, sebesült, viharvert esernyőket, félkezyűt, meg ehhez hasonló dolgokat visznek vissza a boldog tulajdonosnak; ellenben az elveszett ékszereket vagy megtartják maguknak örök emlékül, vagy pedig a rendőrség helyett a legközelebbi zálogházban deponálják.

1927-ben 341 darab ékszer elvesztését jelentették be a rendőrségnek és csak 115 ékszerrel jelentkeztek a becsületes megtalálók. A múlt évben pedig a rendőrség statisztikája szerint 422-en vesztettek el ékszert, ellenben csak 251 darabot találtak meg. Éppen megfordítva áll a helyzet azokkal az elveszett tárgyakkal, amelyeket a rendőrség „egyéb tárgyak“ címmel könyvel el. Ime:

elvesztettek megtaláltak		
1924-ben	1656	5430
1925-ben	1270	6930
1926-ban	1650	8350
1927-ben	3856	7860
1928-ban	3188	19949

ügynevezett „egyéb holmit“. Az egyéb holmik között természetesen nincsenek a kutyák és egyéb házi s nem házi állatok, mert erről a rendőrség külön számadást vezet és megállapítja, hogy 1924-ben 90 állatot vesztett el, de 202 állatot találtak meg a becsületes megtalálók. 1925-ben 97 kutya vesztett el, de szerencsésen megtaláltak 213-at. A múlt esztendőben viszont már csak 65 kutya hagyta el hűtlenül gazdáját, viszont a javíthatatlan becsületes megtalálók 120 elveszett dögöt vezettek fel a rendőrségre. Még egy érdekessége van ennek a statisztikának. Az, hogy a legtöbb holmit a múlt esztendőben februárban és májusban vesztették el, de a legtöbbet májusban és augusztusban találtak meg.

Ebből pedig az a tanulság, hogy a szóra-

Hely) (100)
között emberek útját másféle törvényszerűségek igazgatják, mint a becsületes megtalálókét. És hogy a fületlen gombokra, lyukas esernyőkre, félkeztyűkre, zsíros kalapokra és kóbor kutyákra hamarabb ráakadnak a becsületes emberek, mint az elveszett ékszerekre. Nem utolsó pikantériája ennek a statisztikának az sem, hogy pénzt és ékszert évről-évre kevesebbet vesztenek el az emberek, nem azért, mintha a szórakozottak száma apadna, hanem amiatt, mert egyre kevesebb az, amit elveszíthetnek.

A szórakozott emberek statisztikájában mégis van egy vigasztaló: az, hogy jön a tavasz. Az öreg nénikék a Váci uccában és az Andrássy úton már kínálják a friss ibolyát, a nap melegebben mosolyog ránk és a szellő már hordja a pesti sikátorokba a budai hegyekből a jó szagokat. A lapok kishirdetéseik között egyre több a szerelmes levél és bizonyára nem kell sokáig várnunk arra az üzenetre, amelyben „egy szerény tavaszi ibolya” értesíti azokat, akiket érdekel, hogy: „Elvesztett a szívem és kerestetik egy becsületes megtalálót!”

Pápaszem